

Степані
Гайко

Дубы

Сфатаграфаваў дубы ў жыце.
Яшчэ ў юнацтве.
Так і засталіся яны
ў маёй памяці.

2002 г.

* * *

У памяці засталіся проблескі
Выразныя, як фатаграфіі:
– Забраць! – крычыць бальшавік, –
Всё забраць!

Хата Ўладзі Тучкоўскага

Цягам доўгіх гадоў
Назіраў я здалёк,
Як пры ўездзе ў Рыбакі
Жаўцецца ў бэзе
Крайняе хаты шчыт.

Дажджлівая нядзеля

Сьнедаем за сталом.
Паўзмрок.
Мокрыя клёны шумяць за вакном.

Станцыя

Чыгунка, нібы рака.
Прыходзіш на станцыю –
І міма жыцьцё бяжыць.

Юрацішкі

Вецер забег у вакно
І прынёс у пакой
Цьвіценьня пах далёкіх ліп.
Адтуль, з-за чыгункі,
Дзе канчаецца станцыя і склады.

2002 г. (З цыклу „Далёкая Беларусь”)

Вяртаюся дадому

Ну якая радасьць!
Паўгода ня быў:
Сабачка мяне сустракае.

2002 г. („Далёкая Беларусь”)

Успамінаю даўнія вобразы

Пазавуціха, як гадзіньнік:
Кожны дзень да касьцёла
Ідзе ў адзін час.
Бабуля й кажа:
„Пара палуднаваць – Пазавуціха пайшла”.

1995 г.

Плѣс на рэчцы Матруна́,
што цячэ ля майго дому

Назіраю, як грэецца пстронг.
Толькі ступіш бліжэй –
Маланкай у лёх.

1995 г.

Цёплы дом

Калі ноччу летняй дождж шуміць,
Сяджу адзін ля вакна ў цемнаце
І чакаю сьвітаньня, думаючы пра што-небудзь.

1995 г.

У старым доме

Засьпяваў цвыркун у запечку,
А я ўжо нават і забыўся
Пра існаваньне такой істоты.

2002 г. (З цыклу „Былая Беларусь”)

Жніво

Жых-жых, зжынае серп.
Кладзецца ў сноп калосьсе.
І шкода мне,
што апусьцела поле.

2002 г.

* * *

Бабы на лузе
сена грабуць.
Нібы тлум буслоў,
Белыя хусьцінкі.

2002 г. (З цыклу „Далёкая Беларусь”)

* * *

Адпачываюць касцы.
Уткнутыя косы,
Нібы сыягі на ветры.

Беднае жыццё

Падкасаўшыся, баба

па калені ў вадзе

Балотныя травы жне.

Дзяружка ляжыць.

Сырая восень

Заблукаў я ў вёску праз лес.

Бульбоўнік на стагірах

Пад дожджыкам мокне.

* * *

Дзень Задушны.

Паволі, нямогла

мама мая ідзе

На магілу бабулі.

Шум вады

Калі на Гаўі ля дому

разбурылі наш млын,

Стала поўная цішыня.

І сьвет замкнуўся.

2002 г.

Халодны вецер

Цэлую ноч

Грукатала аб шчыт

Адарваная дошка.

Разьвіднела.

Белым сьнегам

пакрыўся прастор.

2002 г. (З цыклу „Далёкая Беларусь”)

26. Менск. Вячэрняя Грушаўка. 1995 г.

Грушаўка*

Дзесьці тут пачыналася рэчка Няміга.
Белай коўдрай пакрыліся ганкі і дрэвы.
Сьнег рыпіць пад маёю хадой.

2002 г.

Зімовай ноччу еду праз лес

Як іскрыцца пад месяцам сьнег.
Конь бяжыць, цені хвой.
Рассьцілаецца гурбаў сувой.
Срэбны шлях.
Уяўляю, як дома
ўсе сьпяць,

Як запаліцца ляпта
У цёплым маім вакне.

(З цыклу „Некалі даўно”)

---

* Мясыца ў Менску

Карова

*За саветамі „ўласць” дазваляла трымаць толькі
адну карову. І зрабілася яна для беларусаў сьвятой.
Гэтак думаючы, я ўспомніў:*

Мароз за сьцяною хлява
аж трашчыць.
Падсьцялю я табе саломкі.
Ахіну я цябе дзяружкай,
кароўка.

2002 г.

Далёкая-далёкая

Каля возера вазок.
Гнеды конік скача.
Дзяцюк ножкай не калыша –
Заснуў, небарача.

Гэй, ты конік, мой рахманы!
Гэй, сабачка жвавы!
Давядзі мяне дахаты.
Мурагі, дубравы...

Мая хата пад гарою.
Ганачак сасновы.
Мая жонка маладая.
Прыветныя словы.

2002 г.

* * *

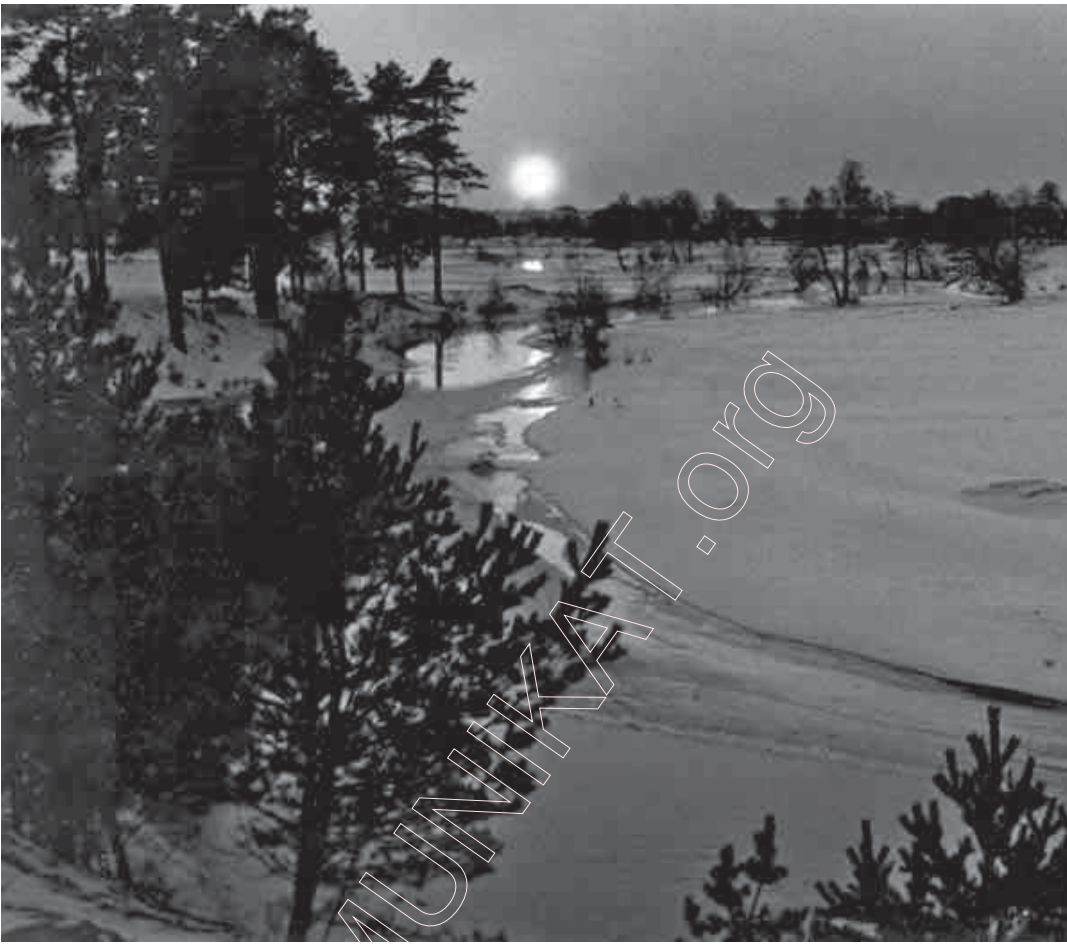
А памятаеш Сьвіслач вясной
У мокрых палях,
Калі мы хадзілі разам?

1995 г.

Едзем па дарозе

За шклом ветравым далягляд.
Ледзь-ледзь дакрануліся мы плячом,
І мроіцца нам юнацтва.

1993 г., Менск

27. Зімовы захад над Суботнікамі. 1960 г.